

til Grund for den kommunale. Det er for intet at regne imod de dybt gaaende Ændringer, Regeringen vil indføre baade i Købstæderne og Landkommunernes Forhold.

I denne Sammenhæng talte Indenrigsministeren om min og mit Partis svingende Stilling til Skattelovene. Jeg forstaar ikke dette. Mit Parti har altid stillet sig kritisk over for disse Lovforslag lige fra Januar 1897, da de først forelaa, mere eller mindre kritisk, eftersom de vare mere eller mindre daarlige. Som de oprindeligt bleve forelagte, havde de visse Mangler, som nu ere afhjulpne, men ogsaa visse gode Sider, som nu ere borttagne. Jeg har blandt andet nævnt Kommunernes Stilling, som var langt friere efter det oprindelige Forslag, end nu. Der kom en Tid i Foraaret 1900, da den nuværende Justitsminister fik vedtaget en Ændring, der var saa storagrarsk, at den nødsagede mig og mit Parti til at stemme mod samtlige Skattelovforslag. Altsaa vor Stilling har altid været kritisk, men Kritikens større eller mindre Skarphed har været afhængig af, hvor daarlige eller mindre daarlige Forslagene have været. I Aar ere Skattelovene i mange Henseender daarligere, end de vare i 1897; de ere i flere Henseender daarligere, end de vare i Fjor. Indenrigsministerens Kollega Finansministeren indrømmede ved 1ste Behandling, at Skattelovene i Aar bød Kjøbenhavn og Kommunerne mindre Fordel end Folketingskommissionens Forslag for i Fjor, og han beklagede det. Indenrigsministeren siger, at Købstæderne ville være himmelglade ved at faa disse Forslag gennemførte. Jeg har allerede anført den ærede Finansministers Udtalelse om, at Forslagene vare mindre gunstige for Købstæderne end de i Fjor vedtagne. Der foreligger derhos en Række Andragender og Henvendelser fra Byernes Befolkning, som aldeles ikke tyde paa Begejstring. Dertil kommer, at der ikke *kan* være nogen stor Begejstring, thi vel er det rigtigt, at Kommunalbestyrelserne i mange Aar have krævet Ret til at beskatte Aktieselskaber og Indførelse af mellemkommunal Beskatning, men man har ikke tænkt, at naar disse Krav bleve imødekomne, skulde det betales saa dyrt som her. Her tales om den store ny Beskatning af Bybefolkningen — vel at mærke ikke til dens egne kommunale Formaal, men til Fordel for Hartkornsbesidderne, og som der staar i en Henvendelse, trykt som Bilag til Betænkningen fra Købstadbefolkningen, en

Lettelse, der er des større, jo større Hartkornet er. Det var jo rigtignok ikke saaledes, man fra Købstædernes Side havde tænkt sig deres Krav imødekomne, saa jeg tror, at den Begejstring, der findes for Skattelovene i Bykommunerne, er meget minimal.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte med Hensyn til §§ 32 og 33 en Ting, som jeg ganske kort skal tillade mig at anholde. Han vilde ligesom give det Udseende af, at naar Regeringen havde foreslaaet denne Ret for Mindretallene til at modsætte sig Skatteforhøjelser, var det af Hensyn til den almindelige Vælgerklasse ude paa Landet, der, som bekendt, kun vælger Mindretallet. Det var en ny og meget pudsig Forklaring til Undskyldning for disse meget reaktionære Paragraffer. Det skulde altsaa være af Hensyn til den almindelige Vælgerklasse ude paa Landet, at man vilde forhindre de højstbeskattede i at paalægge for høj Kommuneskat for at gennemføre for store kommunale Reforme. Nu have vi hørt den Forklaring med, det er den bedste, jeg endnu har hørt til Undskyldning for disse Paragraffer, der nu heldigvis ere totalt forandrede. Men der forekommer mig at være en Ting, jeg stadig savner i den ærede Indenrigsministers Tale. Naar han taler om de to Vælgerklasser ude paa Landet, naar han ligeledes i Anledning af vort Krav om stigende Skala kom ind paa Valgretsspørgsmaalet, saa er der en Ting, jeg stadig savner i den ærede Ministers Tale, nemlig en klar Erkendelse af, at den nuværende kommunale Valgordning kun er, rent midlertidig, noget ganske kortvarigt. Den Regering, som Indenrigsministeren tilhører, har jo allerede i Efteraaret lavet os en helt ny kommunal Valgordning, en stor Valgreform med lige og almindelig Valgret. Indenrigsministeren synes desværre at gaa ud fra, at som det nu er, skal det blive ved i lang Tid endnu, og han synes ligefrem at frygte, at blive ængstelig, naar f. Eks. Borgmester Borup taler om en Valgreform, eller Etatsraad Strøm taler i Kjøbenhavns Borgerrepræsentation om en Valgreform, hvorigennem de højstbeskattede skulde have en forholdsmæssig Indflydelse. Jeg troede, det var det, som den højtærede Regering har lovet os, jeg troede, at Indenrigsministeren billigede og delte Konseilspræsidentens Udtalelse; naar han i Efteraaret i Kongens Have lovede os en kommunal Valgreform, og denne kommunale Valgreform kan vel kun have een Skikkelse, nemlig den, hvori den gentagne Gange har